

Krakonoš 2007

Vítám všechny vzdálené i blízké návštěvníky
a též nám milou divadelní chasu.

Všechny vás, co rádi máte naše ochotníky,
a nelitujete popřát jim kousek času.

Vítejte všichni pod mým novým krovem
s novými okny i s novým topením.

Však vyjádřit to nelze jedním slovem,
jakým jsem prošel letos trápením.

Práce do nevidím a času tak strašně málo.
Ještě že dobrý člověk stále žije.

Jmenovat všechny pilné snad by za to stálo,
ať můj dům stále slavnější je.

Děkuji všem, co pomohli nám darem.
To jménem svým i jménem spolku mého,
že díky své tu vyslovuji párem?
Toť prosté – od divadla - i od živého.

Hezký pobyt v novém domě,
úspěchů pak plný koš.

To vám na oplátku skromně
přeje pán hor, Krakonoš!

a polej je vodou

pátek 16. října 2009		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Česká republika	
13:00	KDP mladým	Nístějka
13:30	loučení Terezín	malý sál
14:30	vítání Česká republika	městský úřad
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Česká republika	před divadlem
16:00	Manželství na druhou aneb	velký sál
16:30	Barillonova svatba	
17:00	Horšovský Týn	
19:30	Manželství na druhou aneb	velký sál
20:00	Barillonova svatba	
20:30	Horšovský Týn	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 200 ks. Cena 6 Kč.

Právě čtete

číslo 7.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Čtvrtek 15. října 2009

Včera

a

dnes

Dnes

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Nístějka
13:00	příjezd Horšovský Týn	
13:30	loučení Klapý	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Horšovský Týn	městský úřad
15:00	vítání Horšovský Týn	před divadlem
16:00	Nájemníci pana Swana aneb	velký sál
16:30	Habaďůra	
17:00	Terezín	
19:30	Nájemníci pana Swana aneb	velký sál
20:00	Habaďůra	
20:30	Terezín	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	hasičovna

Recenze

Rádobydivadlo Klapý
František Hrubín
Romance pro křídlovku

Rádobydivadlo Klapý hrálo Romanci pro křídlovku před publikem, které bylo od začátku přehlídky naladěno na výraznou komediální strunu a patrně neznalejší divá-

ci očekávali totéž. A přesto se podařilo souboru vytvořit v hledišti velmi citlivou atmosféru plnou soustředění a k účasti s osudy postav na jevišti. Romanci pro křídlovku, tedy příběh, který je obsahem básnické skladby kdesi ve Florencii za bouřlivé noci svým přátelům Ludvíku Aškenázymu a Zdeňku Seidlovi vyprávěl autor s takovým vnitřním zaujetím, že ho přiměli, aby vytvořil jedno ze svých skvělých uměleckých děl.

Soubor si vybral pro svoji inscenaci dramatizaci Národního divadla v Praze (do určité míry pro vlastní potřeby krácenou) a stál před otázkou jako každý, kdo

podobný pokus uskutečnil, jak inscenovat poezii. Jak dosáhnout jednoty lyricko-epické skladby tak, aby obě linie divák nevnímal odděleně, aby se nerecitovala poezie a vedle nehrála činohra, jak jednat básnickým slovem, jak udržet rytmus celku, jak vytvořit dramatické situace i jak dojít k přesnému postižení jednotlivých významových linií. Výhodou této inscenace je, že se hraje ve velmi přehledném prostorovém řešení, které umožňuje simultánní hru v jednotlivých prostorových plánech a také zároveň vytvořit tak ze situací novou hodnotu.

V textu je výrazně čitelných několik linií: životní bilancování a hledání smyslu a jistot, výher i proher života, v mezním startujícím okamžiku, v milostném příběhu, který se hluboce vryl do paměti, přítomnost smrti jako návratu domů a zároveň ukončení nějaké životní etapy, živočišná láska, prudké citové vzplanutí – láska největší, protože neuskutečněná, spor o ni se soupeřem, který zdánlivě vyhrál. A katarze ve víře, že všechno nějaký

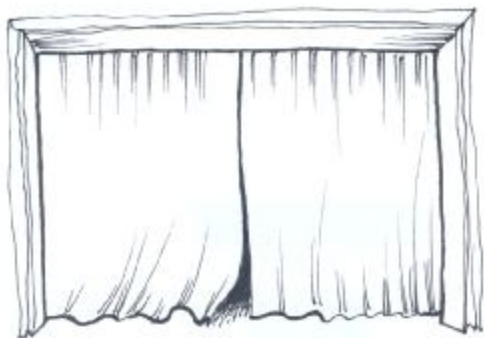
Partneři XL. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

ního povídání – **oponě**. Jsou dva druhy opony, slavnostní a běžná.

Také se liší způsobem zakrývání prostoru. Některé jsou padací, jiné zatahovací. Slavnostní opona je navíc malovaná – většinou krásně – a vyobrazuje různé motivy. Pan J. Valenta z Miletínského muzea posbíral stovky fotografií opon z celé naší země a vytvořil jejich putovní výstavu. Během sběru snímků sestavil i jakousi statistiku a seskupil výjevy do několika kategorií, kdy převažují výjevy mýtické a témata se vztahem k místu nad budovatelskými freskami a jinými dalšími malůvkami.

Herci i scénograf by měli vědět,

Předpověď počasí na čtvrtek

že na začátku i na konci představení nebo i v čase přestávky, by neměli nic nechávat nebo dokonce sami postávat v cestě opony. Již nepočítaně jinak dobrých herců bylo smeteno a mnoho kvalitních rekvizit bylo zničeno při jejím zavírání. Sice jsou některé ruční a obsluha je tak může zpomalit, jiné jsou poháněné výkonnými motory, které toto pochopení nemají.

A na závěr bychom se ještě vrátili ke včerejšímu tématu, jež jsme nestačili zcela vyčerpat. Novinkami současné scény jsou tzv. **stínové divadlo** a **rozhlasová hra**. Oba druhy inscenací jsou vrcholnou dovedností osvětlovače, jak při použití maximálního počtu reflektorů zachovat celkový pocit stínu (stínové divadlo) nebo naprosté tmy (rozhlasová hra) na všech postavách v inscenaci se vyskytujících. Ta největší esa dokáží stíny neomylně přesouvat na místa, kam se pohybují herci.

STDK

Už jsme postavili i Krakonoše ze sněhu, v mylné naději abychom zvrátili neúprosný nástup zimy (globální oteplování vůbec nefunguje)

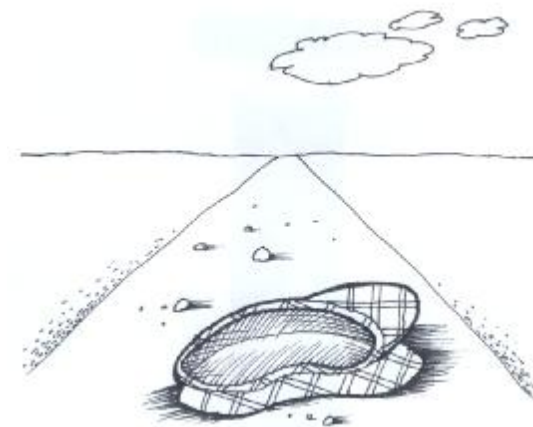

smysl mělo. A k nalezení nějakých jistot v životě, který je svým způsobem nejtěžší. Z tohoto hlediska inscenace nenašla svůj dobrý start. Starší František

po celou dobu své jevištní existence spíše volně sleduje, komentuje a vypráví. Jeho jednání není horečnatě hledající se snahou v této noci přijít na to, kde to všechno začalo a co to učinilo s jeho životem. František mladší velmi přirozeně rozehrává své situace, ale opět jakoby střet mezi povinností k dědečkovi a osudovou láskou Terinou byl každodenně obyčejný, ne osudový, zkrátka ne takový, aby ve vzpomínkách dával důvod ke startu celoživotního bilancování. A také smyslový vztah k Tonce (která působila spíše jako Valča ze Šrámkova Léta) končí pro svůj hluboký vztah

k Terině. A v neposlední řadě střet se světským Viktorem, pro kterého Terina umírá stejně jako pro něho. To všechno jsou linie ne dosti výrazné, aby vyjádřily v té rovině hledání bohatou plasticitu, kontrast a osudovou nezbytnost. A snad proto působí jako dominantní linie návratu domů skvěle zahraná postava dědečka, která je

sytá, určitá, zobrazující nejen téma postavy, ale i jednu z klíčových linií inscenace.

A tak v příjemném večeru a citlivé výpovědi souboru zrála potřeba a touha po strhujícím zážitku, po jednotě celkového tvaru, po potřebě herecky jednat básnickým obrazem a tak dojít k plastickému a bohatě strukturovanému výsledku.

František Laurin

Ladislav Valeš

Romance pro křídlovku

Rádobydivadlo Klapý

Jak jste se dostali k Romanci pro křídlovku?

Měli jsme takové kulaté, konkrétně pětadvacáté, výročí, a tak jsme si řekli, že si nadělíme něco české klasiky. A když jsem tak uvažoval o tom, jakou klasiku i vzhledem k lidem, které mám, vystráhal jsem Romanci pro křídlovku jako báseň. Přečetl jsem si ji a pokusil se o jakousi dramatinizaci. Ta se mi ale dost dobře nevedla, nicméně pomohla mi paní Kafková ze Zlína, a to tím, že mi pomohla sehnat scénář, který se hrál v Národním divadle. Samozřejmě jsme si jej trochu upravili - a tak nějak se to představení vlastně narodilo.

*Jak dlouho jste to připravovali, než jste s Romancí vyjeli na postupovou přehlídku do Josefova Do-
lu?*

U nás příprava netrvá dlouho. Jsme třeba schopni hrát a zkoušet dvě představení najednou. Takže to bylo pár týdnů, dalo by se říci. Zkoušíme jen jednou týdně, vzhledem k tomu, že lidi jsou všelijak rozházení - přijíždí z Loun, Litoměřic, Roudnice a tak. Proto každý musí být na zkoušku perfektně připraven.

Jsi znám jako náročný režisér. Jak vycházíš s herci, nemají tě někdy dost?

Myslím, že asi mají, ale za ta léta, co jsme spolu, už vědí, co ode mě mají očekávat. Ale na druhou stranu říkají, že už jsem vyměkl, Valeš už není, co býval. Dávno je to o něčem jiném. To jsou ta léta a zkušenosti. Ve třiceti se jinak vytváří svět a jinak se budují cíle, ale v šedesáti letech to už je o určité zkušenosti, člověk ví, jak na to...

Vzpomeň si, kdy jsi byl ve Vysokém poprvé?

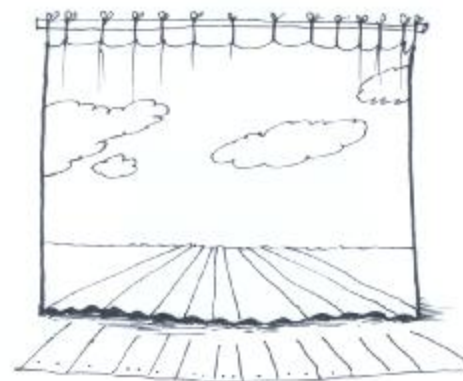
Poprvé jsme tady byli asi v roce 1987 a hráli jsme Jana Tettera Zed'. Ono, v podstatě, to Vysoké nás tak trochu nastartovalo. Měli jsme tady

Soustava **sufit** zahaluje na stropě jeviště to, co nemá být z hlediště

vidět. Především pak tahy, světelné baterie a kupříkladu sofistikovaný systém vodovodního řádu, který byl kdysi vyvinut pro inscenaci „Nepijte vodu“ našeho domácího souboru.

Horizont je závěs, jenž zakrývá zadní stěnu jeviště a dělí jej tak na část divákovi viditelnou a diváko-

vi neviditelnou. Obvykle je skrytá část dostatečně veliká na to, aby se dva herci pohodlně minuli. Přesto se čas od času stane, že herec do tohoto prostoru netrefí a jeho cesta „na cigáro“ pozmění děj inscenace.

Revuálka je součástí scény nikoli jeviště. Podle šílenosti režiséra (respektive scénografa) můžeme vidět revuálku jako malované plát-

no nebo takzvaně rafinovaný materiál, obvykle tyl nebo nastříhané pruhy záclony atd. Na revuálku se dá promítat čelní nebo zpětná projekce a za ní lze hrát stínohru (např. úterní inscenace Lakomá Barka). Zároveň dělí scénu na dvě části, ale jen dočasně, což je další odlišnost od horizontu. Její funkce je zaručena správným a řádně ukotveným lanem napnutým přes divákovi viditelný hrací prostor. Je-li ukotvena do zdi a nosný hák v ní není dostatečně hluboko, může napruženost lanka způsobit katapultaci háku a posléze amputaci hlavy protagonisty poblíž revuálky se vyskytujícího. Je-li hák dostatečně hluboko a lano se příliš napne, může při katapultaci háku vzniknout v budově divadla nové okno či větrací otvor.

Mezi součástí jeviště patří **výkryt či šála**. Jak již název napovídá, zakrývá boční prostory jeviště a doplňuje tak funkci horizontu. Zajímavostí této látky je, že herci stojící za výkrytem bývají obětí tzv. pštrošího syndromu. Tedy asi tak jako pštros, zastrčivše hlavu do písku, je skálopevně přesvědčen, že není vidět, tak herec je přesvědčen o tomtéž. Opak bývá pravdou. Z diskuzí mnoha diváků vyplývá, že pakliže inscenace nezaujme, dívají se právě po výkrytech odkrývajících nesoustředěné aktéry.

No a dostáváme se k hřebu dneš-

Mezi sněhovými vločkami

Včerejší vítání Krakonoš trochu pokazil, dá-li se to takto říci. Hustá

sněhová nadílka přišla letos trochu brzy v doprovodu silného větru, a tak starostlivé maminky své mažoretky a vrabčáky nepustily

z vyhrátých domovů a neriskovaly jejich následné chřipky a angíny. Jen trojice teple zachumlaných zá-

stupců vysockých vrabčáčků zarecitovala svou zdravici vítanému souboru TMA-divadlo Terezín. Všichni společně pak ze sněhové vánice rychle spěchali do útulné Hospůdky U mlejna, kde si poručili horkou griotku nebo svažené víno, mimochodem velmi dobré.

jn

Technologické okénko

Tato část je určena všem hercům, režisérům, technikům, kteří ještě nebo už nerozumí některým divadelním termínům hojně v divadle používaným.

Dnešní téma: sufita, revuálka, výkryt, šála, horizont, opona

Chystali jsme se dnes vrátit k odbornostem, a proto jsme hledali v našich řadách někoho, kdo tomu skutečně rozumí. Našlo se hned několik jedinců. Po objektivním výběru vyhrála slečna L. R., která nás vzápětí zahltila termíny z oblasti textilu, až jsme tomu sami nerozuměli. Proto vysvětlíme některé pojmy po našem.

velký úspěch, a když o tom přemýšlím, nám se tady vždycky vlastně dařilo. Vždy jsme sem rádi jezdili, protože tady bylo vnímavé publikum, ačkoliv jsme hráli velmi náročné věci, například Divadlo za časů Nerona a Seneky. Ale i ještě daleko horší věci na vnímání, pociťové věci - u diváků to ale vždycky bylo dobré.

Včera jsme tady viděli představení takové více erotické. Ty máš v Romanci taky scénu trochu erotickou, jak to jde? Jak k tomu herci přistupují?

Tak, já si myslím, že je to v tom pochopení scény. My jsme shodou okolností měli teď nedávno premiéru představení, kde je velmi erotická scéna. A taky to šlo a lidi to vzali. Pokud jsou podobné scény ku prospěchu věci, je jasné, že to tam má být, aby to nebylo trapné, tak si to obě strany užívají. Jak režisér, tak protagonisté. A diváci konečně zřejmě taky. Podobné scény se musí vytvářet vždycky trochu s nadhledem. Nikdy jsem s tím neměl problém, měl jsem lidi, kteří šli vždycky do toho, co jsem si vymyslel.

PeHe

Ohlas z půdičky Romance pro křídlovku

Zhlédnutí Romance pro křídlovku byl pro nás zážitek jiný než představení tradičního typu. I když jsme všichni byli naladěni metaforickému tvaru, máme pocit, že nebyl dostatečně naplněn, a to především v první části. Druhá polovina zásluhou hereckých výkonů mladého Františka a dědečka naše očekávání naplnila.

Opravdu bylo o čem mluvit

Lenka Lázňovská, jež otevřela včera diskuzi o představení, prohlásila, že Chvaletičtí přinesli zajímavou látku, která přinutila porotu i diváky trochu potrápit šedé mozkové buňky. Autor původní předlohy, ne

zcela obecně známý Jaroslav Havlíček, stojí dle jejích slov určitě za pozornost, a nejen proto, že byl rodák z nedaleké Jilemnice. „Svá díla staví na tezi, že hlavním hybatelem lidského konání je sexuální pud. Novela Muž sedmi sester byla v době svého vzniku považována za skandální, až pornografické dílo,“ charakterizovala předlohu porotkyně a pokračovala: „Děj Havlíček zasadil do 1. světové války, kdy bylo málo mužů, a tak měl Emil Škvor volné pole působnosti a rodina Kostkova si ani příliš nevšimla, že dcery jsou obšťastněné.“

V divadle však byla k vidění dramatizace na motivy, protože dobové reálie nebylo možné použít a bylo třeba vytvořit novou výchozí dramatickou situaci, od které by se mohl příběh odrazit. „Dramatizátoři postavili proti sobě

pánskou a dámskou skupinu lidí. Pánská je jakýsi adrenalinový spolek, jenž rozhodně není přátelským klubem, protože pánové si navzájem vymýšlejí na sebe situace, v nichž je vždy jednomu úzko a ostatní se baví tím, jak se z toho postižený vylže. Proti tomu stojí skupina sedmi sester, z nichž každá je ně-

čím cáklá,“ vyložila Lázňovská a konstatovala, že právě pánská skupina je úhelný kámen inscenace, od kterého se to celé odvíjí. „Chceme po vás, abyste jako inscenátoři četli dobře, po smyslu děje. Není to parta kamarádů, ale parta mladých mužů, kteří si chtějí ozvláštnit život. Nedělají nic kvůli Škvorově potěšení, ale aby oni z toho něco měli, aby mu to zneprjemnili a předpokládají, že uvidí, jak to nezvládne. Ale když u dění nejsou, pak to celé ztrácí trochu smysl,“ řekla Lenka Lázňovská a upozorni-

může zaniknout pouze smrtí členů, byla vyhlášena hromadná eutanázie, která proběhla vypitím tří půllitrovek rumu ze zlatého pokladu. Zbytek pokladu, tedy tři další láhve rumu, byl ponechán na sobotní škrábání brambor v propadle vysokého divadla.

jn

Pro Krakonoše

*Pochválen buď Krakonoš,
přítel náš – Pán hor,
že roztrhl se sněhem koš –
a divadelní tvor*

*od dneška už dobře ví,
co studené jsou noce –
my z nížin budem vědět,
jak má být na vánoce!*

*Krakonoš buď pochválen
od divadelních cvoků,
vždyť hora vypadaj jak sen
a zbývá jen pár kroků.*

*Už přehlídka se zlomila
a z kopečka to jede
a pláče duše spanilá:
„Zas nastanou dny šedé!“*

*Krakonoš pochválen buď –
že jsou tu všichni spolu,
byť dolů klesla letos rtuť,
vítr rve listy ze stvolů!*

*A pochváleno buď divadlo –
neb nás sem všechny láká.
Tož, na závěr mě napadlo,
že měl bych zahulákat:*

*„Krakonoši – kamaráde!
Měj vždy s námi srdce mladé!
Foukej, prš či sníh nám dej!
Jen ten týden tu nám přej!“*

Jiří Hlávka

Pokračovat lze jen na základě dobrovolnosti

Valná hromada o. s. Vobskočák potřebovala vyřešit základní problém – jak to bude vypadat s jeho další existencí. Zrušit či pokračovat dál? Mnozí členové nechtěli spolek rozpustit, ale pravda je, že se již

delší dobu nedaří zcela naplňovat jeho původní myšlenku, se kterou byl před lety zakládán.

Už na své loňské valné hromadě se Vobskočák zrušil jako sponzor vysocké přehlídky, ale dál zajišťoval škrábání brambor na oblíbený Sejkorák a dával cenu do závěreč-

ného hodnocení. Loni však většina členů hlasovala pro zachování občanského sdružení v současné podobě, jelikož se dohodli na tom, že je to výhodnější v případě, že by spolek chtěl žádat o finanční granty.

Situace se však od loňského roku příliš nezměnila, Vobskočák není aktivnější v produkci srandy a zábavy, což si dal jako úkol loni a má to i ve svých stanovách, a šance na získání grantu v současné finanční situaci státu je mizivá, a proto jaksi odpadá důvod na jeho zachování. I proto Jiří Hlávka navrhl, aby občanské sdružení bylo zrušeno, ale aby byla zachována spolková činnost v plné šíři jen bez registrovaného statutu. Členství a činnost by pak byly jen na zcela dobrovolném základě, jako tomu bylo na začátku. V čele spolku až do příštího roku, kdy proběhnou řádné volby, bude stát kolegium prezidentů Hlávka – Mareš.

Aby bylo učiněno zadost stanovám občanského sdružení, které

la na to, že příběh nese závažné, zásadní téma. „My jsme po debatě došli k názoru, že se to dá nazvat až jistým podobenstvím světa velmi cynického, kde žádná hodnota nemá cenu, nic nefunguje, ani rodina, ani mezilidské vztahy, ani láska a nic není tabu. To téma je velmi zásadní, dnes možná víc než jindy. Tečka je v tom bodu inscenace, kdy sedmička sester stojí na konci rampy a obrací se k divákovi s otázkou – a co vy s tím uděláte. To je to poselství. Celé to vypadá jako velká sranda, ale vy byste to měli číst tak, aby divák z toho smíchu byl vzápětí trochu vyveden. Protože – čemu se vlastně smějeme?“ uzavřela svůj příspěvek porotkyně,

František Hromada nejprve polo-

žil souboru otázku, jaký byl jejich cíl – chuť diváka jen pobavit nebo i něco sdělit. „Když se podíváte na dnešní dobu a vidíte ty adrenalinov-

vé sporty, jako třeba silná auta bohatců, proti kterým neumí policie nic dělat, je to stejný případ - oni hledají krajní meze. Nebo projíždění křižovatek na červenou, tzv. ruská ruleta, kdy je jedno jestli zabije řidič sám sebe nebo někoho jiného. Spolek těch pánů také je v krajní situaci, nudí se a vymýšlí si na sebe různé vtipky a pak jeden řekne - aspoň budeme vědět, kam až můžeme,“ nastolil výchozí situaci režisér z Mariánských lázní a pokračoval: „Chce to vytvořit na začátku atmosféru totální nudy, aby se mohl děj odrazit. Detaily jsou hrozně málo zmíněné a pak zamáznuté, takže jaksi pak vymizí. Jedna z představitelk přinese téma soucitu – a tam dojde k tomu, že jeden

z nich začne brát zpátečku, s tím ta parta nepočítala a jeho rozhodnutí je rozhodí. Ale ten kontrast, ten zlom se musí uhrát. Pokud to neuděláte, nebude tam podobenství tohoto světa, jak se v něm pohybujeme a co nás irituje. Vznikne z toho jen prach-sprostá vulgární sranda, kterou nemá cenu hrát. Motto současného světa zní: Dnes je úspěšný ten, kdo má prachy a je bezohledný, ten kdo

má morálku a zásady je vcelku směšný. To by mělo být divákovi sděleno,“ vyklkl svůj názor F. Hromada .

Ladislav Vrchovský ocenil práci s jevištní zkratkou. *„Líbí se mi, jak se to podobenství zpracováno, jak se tam ukazuje celé spektrum lidských neštěstí, které existuje. Každá dívka ukazuje něco, co v populaci běžně je. Někteří jsou nezaměstnaní, hledají víru, neví si rady se svou sexuální orientací... a tak bych mohl brát jednu dívku za druhou a musel bych říct, že každá je reprezentantem jednotlivého trable. Máme chlapa, který herecky musí vyjádřit v každém tom typu muže, jenž má oslovit dívku správnou mužskou charakteristikou.*

Kdo to je, ten Škvor a koho oni tam nakonec nechají viset? Došlo tam k záměrné sebevraždě (než platit na sedm děcek, tak si hodím mašli) nebo to byla náhoda (nehrej si se životem, je to nebezpečný). Děkuju vám však za jednu věc, že ty vážné, až znechucující okamžiky zřídíte humorem a tím přinesete odlehčení i tomu divákovi, který je znechucený, prudérní nebo otrávený, a právě to zlehčení jej udrží v hledišti,“ konstatoval Vrchovský, který však stejně jako Lenka Láznovská řekl, že je opravdu třeba jít ještě po logice a přesném zčítelnění, aby divák

našel jasnou výpověď a odcházel spokojený.

Petr Kolínský měl velký osobní problém zabývat se jen scénografií: *„Velmi mě zasáhlo téma jako sdělení, říkal jsem si, proč nemáte přestávku, kdy bych utekl. Zabýval jsem se tím, co ještě jako člověk unesu, co se mi sděluje a co ještě je možné na jevišti sdělovat. Ta míra.*

Na konci představení jsem si oddechl, že Škvor přišel o život, protože to bylo pro mě jediné řešení, jak projít katarzí,“ konstatoval scénograf a pak pokračoval ve vyjádření se ke scéně:

„Střídání různého prostředí jste vytvořili dobře, někdy je třeba vytvořit na jevišti až skoro exotická prostředí, a to se podařilo. Co se týká kostýmů, chlapy jsou všichni neutrálně šedočerný, až jsou pak příliš obecný. Holky jsou daleko zajímavější a daleko přesnější. A v tom až filmově detailním principu pak každá věc hraje roli, jak vypa-

monologem, že?

Hrozně, protože nám ujel autobus cestou, tak jsme přes Jablonec nad Nisou běhali ve sněhu a jeli jsme sem nakonec stopem. Ale jsme rádi, že jsme dorazili nakonec včas, že se to podařilo. A co se týká té cizokrajnosti – nebyl to žádný legitimní jazyk, je to vymyšlené, divadlo Sklep dělá takové srandičky a toto je z Televizní besídky, která proběhla během nějakého Silvestra v televizi. Jen taková krátká scénka.

Ludmila Panenková, Petra Nedvědová

(Lenka Procházková: O babě hladové):

Hovoříme nyní O babě hladové. Řekněte, jak se vám jelo do Vysokého? Jaké bylo obecenstvo?

L.P. - Já jsem se sem těšila, vím jak je tu krásně, už to mám vyzkoušeno...

P.N. - ...a já jsem se sem těšila, protože jsem slyšela, jak je tu krásně.

L.P. - Obecenstvo nás možná trochu překvapilo, připadalo nám, že se málo smálo.

P.N. - Ale vynahradilo to na konci, kdy bylo poznat z potlesku a vůbec ze všeho, že se mu to líbilo.

L.P. - Moc rády bychom se opět vrátily, protože my jsme městské a nemáme jinak šanci se do vysokého dostat.

Anna Zemanová

(N.V.Gogol: Ženitba):

Jak jste se připravovala na Ženitbu?

S naší režisérkou Kájou Vázlerovou a chystala jsem se právě i na přijímací řízení na DAMU.

Ale vystupovala jsem s tím i v Jílovém u Děčína. A to společně s babou hladovou a ještě Bivoj – doba kamenná. To jsme spojili a udělali jsme z toho hodinový večerní pořad.

PeHe

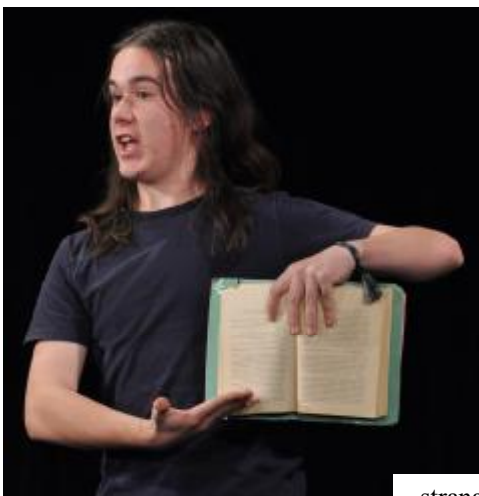
sféru, která tady je.

Karel Vaněk
(Rudolf Křesťan: První rande):

Vy jste tady poprvé, že? Tak jaké jsou první dojmy a je vaše vystoupení určeno pouze na soutěže?

Parádní, výborně. Jen počasí bylo horší, měli jsme trochu potíže cestou. Ale dorazili jsme. Na jevišti je mi dobře, monolog nebyl určen pouze pro soutěž, ale vystupuji s ním i na společenských a kultur-

ních akcích třeba u nás v Opavě.

Michal Pivoňka
(Istvan Örkényi: Rodina Tótů):

Jak se vám hrál pošťák?

Dobře, výborně, přesně před deseti lety jsem to hrál s Horšovským Týnem tady ve Vysokém. Vlastně jsem se sem vrátil s již prověřeným textem.

Magda Nováčková
(Divadlo Sklep: Televizní besídka):

Jak se vám jelo do Vysokého? Vy jste přijela s poněkud cizokrajným

dá,“ uzavřel svou promluvu k představení výtvarník.

František Laurin pak shrnul to, co zaznělo na večerním hodnocení po představení a na dopoledním semináři. Přiznal jistou polemiku v jednotlivých názorech porotců, což dokazuje, jak různé mohou být pohledy. „Bylo to představení zneklidňující, které má nějaké nosné, současné téma, bylo kontaktní, lidi nespali, ale reagovali bouřlivě. Na druhé straně jsme cítili jakési manko ve vývoji situace a potom jednotlivé švy, kde se mění složení pánské společnosti. Na tom jsme se všichni shodli a to je u provokativního představení poměrně dost,“ řekl režisér, který mluvil o tom, že žánr je natolik provokativní, že může celou řadu lidí popudit: „Nechtějí to slyšet z jeviště a čím je publikum starší, tím může být citlivější na drsné sdělení. Stejnou inscenaci jsme teď dělali shodou okolností na pražské konzervatoři, nyní se hraje – skupina lidí, kterým je 18 let, s tématem neměla problém žádný a vzájemně jsme si nerozuměli,“ sdělil vlastní zkušenost František Laurin a pokračoval: „Toto představení není o zlaté mládeži. Oni tak nekonají z nudy. Škvor je lékař, není to člověk, který leží s šekovou knížkou a čeká. Jsou to lidé bez společenských kontaktů a sociálního citění, myslí si, že si mohou všechno dovolit, chybí jim

nějaká vnitřní spokojenost, jdou do destrukce společnosti. A tato aktivita je negativní. Myslím si, že celé dění je z přemíry aktivity, ne z nudy. Oni si chtějí užít, co se dá a je jim jedno jak.“

Ženská část je dle režisérových slov velmi šťastně diferencovaná, dívky mají různou schopnost bohatšího plastického projevu ve vývoji situace, pro ně je Škvor vždy nějaké východisko ze situace, ve které jsou. Ony věří, že se jim něčeho dostane, vstupovaly do toho s nadějí, ale zda to tak dopadlo, to hra neřeší. Projevila se tam řada výborných hereckých výkonů, které dávaly Škvorovi dostatek možností, aby jimi manipuloval.

„U pánské části,“ říká Laurin, „je problém už v dramatizaci. Ve výchozí situaci chybí přesné stanovisko, přesný problém. Jak dělat ty švy, které tam evidentně chybí? Celé představení začíná i trochu režijně mlžně, jako by o nic nešlo, jakoby se nic nechystalo. Jestliže je pak velká situace v tom, že doktor a ten druhý jdou od toho - pak jak tedy? Je tam z hlediska režijního šance, jak tento zlom odehrát? Z čeho vyjít? Oni nemění charakter, oni prostě vystupují ze hry – je to hodně nebo málo? Herec prostě sdělí, že toho má vrchovatě a konec,“ vysvětluje režisér.

Havlíčkův text je provokativní, je to inscenace s průkaznými hodno-

tami, ale aby to divadelní sdělení bylo ještě průkaznější, je dobře se nad zpracováním podle Františka Laurina ještě zamyslet: „Ovšem, jestliže představení vzbudilo tuto diskuzi od velkého nesouhlasu až k zábavě, pak přineslo kromě divadelních také hodnoty myšlenkové, že jsou věci, nad kterými rozum zůstává stát,“ uzavřel předseda poroty.

Mr. Půda – Rudolf Felzmann konstatoval, že půdičkáři prošli

podobným vývojem jako porota. „Žánr jsme neřešili, to jsme si vyjasnili velmi rychle. Shodli jsme se i na tom, že tato forma je pro nás přijatelná, pro někoho více, někoho méně,“ řekl Felzmann a protože nechtěl opakovat slova poroty, rozhodl se připomenout některé momenty, jež složení půdičky zaujalo: „Zvykli jsme si brát krutost, bezohlednost, cynismus jako zcela běž-

nou normu života. Nyní obrátíme svůj cynismus proti skupině sedmi slečen – ale musíme se dovědět, o jakou skupinu jde. Ale technické provedení projekce fotek bylo špatné, pro diváky nedostačující,“ řekl lektor semináře KDP a pokračoval: „Ocenili jsme decentnost, že erotika je tam stále přítomna, ale není urážející, je lehce dráždivá, ale neuráží mě, že se na to musím dívat. Některé příběhy jsou však zdlouhavé. Lineárnost by byla po-

rušena trochu tím, kam až to jde, kam ta krutost může zajít. Ocenili jsme výborné herectví hlavního představitele i fakt, že sedmička dívek byla jemně charakterizována a že spoluhráč měl na co reagovat,“ uzavřel Rudolf

Felzmann, který ještě přiznal, že tak hezky diskuzi ještě na půdičce neměli. „Nemuseli jsme na sebe rvát ani nenastalo ticho. Inspirativní jste byli formou, myšlenkou ale i tím, jak lze od předlohy přejít k vlastnímu zpracování a co je to aktualizace. Byly jste pro nás sporné představení, ale nesmírně inspiřující a fajnové.“

jn

S Tomášem Hradilem o defilé

Položil jsme Tomáši Hradilovi, řediteli Národní přehlídky hereckých monologů - Pohárku SČDO takovou všetečnou otázku - jaký byl

letošní ročník?

Letošní ročník byl jeden z těch lepších, jestli to mohu takto říct. Někdy bývá úroveň průměrná, někdy vyšší. Letos jsem byl s pohárkem velmi spokojený oproti předchozím letům.

Přesto porota neudělila některá místa.

Ano, to je dáno tím, že názor na udílení cen může být různý. Buď pojmem defilé jako sportovní disciplínu a kdo byl nejlepší, má

první místo a tak dále. Což není zrovna optimální. A nebo prostě srovnáváme úroveň předchozích ročníků a podle toho porota určuje, zda udělí nebo neudělí některá z umístění.

Co se týká vztahu ředitele k porotě – neměli jste v tom třeba nějaký rozpor?

Ne, neměli. Přiznám se, že já na udělování-neudělování sám nemám vyhraněný názor. Ve svém nitru vedu boj, zda sportovní disciplína nebo umělecká soutěž. Zase z druhé strany je to o tom, že ti soutěžící nějakou práci odvedli a udělení pořadí by, myslím si, mohl být jistý stimulační prvek. Čímž ovšem nechci radit porotě, jak má přistupovat k udělování cen. Akceptuji jejich rozhodnutí a nemám s tím žádný problém.

Děkuji za krátký rozhovor, který budou následovat rozhovory s jednotlivými aktéry.

PeHe

Vladimír Benderski
(David Avidan: Politici jazyka)

S jakou představou jste jel na tento ročník do Vysokého?

Jsem tu podruhé, neměl jsem žádná očekávání a žádnou představu. Prostě jsem tu byl už loni a mně se tady hodně líbilo, takže jsem se těšil na tu teplou atmo-